

Povešť o gumenom moste

Kedysi dávno, keď nám ešte vládli králi a Ľudia kvárilí tatárske nájazdy, stával na kopci nad Medzibrodom silný hrad, ktorý sa volal Sokol. Po ňom začali Ľudia volať aj tento kopec. Aj keď to bol silne opevnený hrad, nemal dobrý rozhľad po okolí. Keďže v tomto období bolo treba Ľudí varovať dostatočne dopredu pred nájazdom Tatárov, aby sa stihli schovať za jeho hradby, na protiľahlom kopci rozkázal gróf postaviť strážnu vežu, z ktorej by hliadka nepriateľov hneď zahliadla a varovala Ľudí. Odtedy Ľudia tento kopec volali Stráža.

Strážna hliadka si dobre plnila svoje povinnosti a vďaka nej sa Ľudia veľa krát stihli schovať skôr, ako prišli drancujúci Tatári. Silný a opevnený hrad nedokázali dobyť, a tak si Ľudia istý čas žili celkom v pokoji.

No nič netrvá večne, a tak si raz gróf povedal, že na Stráže z hradu poriadne d'aleko. Vždy sa bežať presvedčiť, keď sa rozžiaria varovné ohne, je preda len namáhavé. A čo keby sa to nestihlo? Bolo treba niečo vymyslieť a ako tak gróf hŕtal, napadlo mu, že by bolo celkom užitočné, keby oba kopce spájaj dlhý most. Hneď ho aj rozkázal postaviť. No čo ako sa stavbári snažili, most sa vždy pred dokončením zrútil do rokliny. Čím dlhšie ho stavali, tým viac bol gróf posadnutý myšlienkou na most. Už ho nezaujímali obrobené polia, honobenie majetku ba ani vlastný hrad. Jediné na čom mu záležalo bolo postaviť ten most. Nevedno ako, no keď sa most hádam po siedmy krát zrútil, pochytila grófa taká zlosť, že začal kliat' ani pohan. Ako sa tak čertil, vyletelo mu z úst: „Čokoľvek by som dal za to, keby tu ten most ostal stát!“.

Ani to ešte riadne nepovedal a už sa pod ním zem zatriasla, zablysko sa a zahrnelo a pred grófom stál sám diabol. Hneď mu aj navrhol dohodu, že mu tu a teraz ustanoví most, ktorý bude spájať oba kopce a ešte sa bude dať vytriahnuť do hora, aby sa nepriatelia nemohli na hrad dostať. Pán bol taký natešený, že ani nedbal na to, čo si pekelník za svoju službu vypýta. A veru si aj vypýtal a to hneď päť čistých Ľudských duší, keď sa do roka a do dňa vráti. Gróf si ani neuvedomil, čo vraví. Len to mu bežalo pred očami, že bude mať svoj most. Bol ako hluchý a slepý. Na mieste to diablovej odpriahal. Len čo vyslovil posledné slovo svojej prísahy, udrul Satan rukou do zeme a zo zeme vyrástol most! Gumený!

Poddaní sa prežehnávali keď to videli a pán kričal radosťou. Taký most nemajú nikde na svete! Jednoduchí Ľudia cez ten most nikdy prejsť nechceli, ale vojakom to bolo jedno. Tak alebo tak, odtedy býval na hliadke na stráži len jeden vojak a aj ten mohol poľahky dobehnúť na hrad a podať hlásenie o blížiacich sa Tatároch alebo aj ohlásiť nečakanú návštevu.

Rok ubehol rýchlejšie, ako by si ktokoľvek povedal a prišiel deň, ktorého sa Ľudia báli najviac. Deň, keď mal diabol žiadať svoju odmenu. To už gróf nebol taký nadšený, ani zaslepený ako prv ale čo robiť? Kto tu pomôže? Prišiel večer, zem sa znova zatriasla, znova zadunelo. Peklo si pýtalo svoje obete. Pekelník žiadal hlavu farára a jeho pomocníkov. Darma sa gróf vykrúcal, nebolo pomoci. Keď mu pohrozil, že aj jeho si vezme, rozkázal gróf svojim vojakom, aby nešťastníkov priviedli. Vojaci zišli do dediny a v kostole vzali farára a jeho štyroch miništrantov, ktorí mu posluhovali pri omši. Dovedli ich na hrad, spútaných ako väzňov a predviedli ich pred kata. Darma chlapci prosili pána o zľutovanie, darma kričali o pomoc. Kat jedného po druhom odpravil na druhý svet. Posledný mal prísť na rad kňaz. Ten videl, že je zbytočné na pána naliehať a tak len prosil o možnosť posledný krát sa pomodliť. To

mu dovolili a on sa dlho, potichu, so sklonenou hlavou modlil. Až sa napokon postavil a riekol: „Nech sa stane ako sa má stať, ale to Boh nedopustí, aby tu pevne stála stavba pekla, za ktorú krvou platia nevinní!“ S týmito slovami prekliat diablov most, položil hlavu na klát a kat dokončil, čo začal. Diabol ani okom nemihol, len si zobral všetky hlavy, ktoré tu ležali a zmizol do pekla, odkiaľ prišiel. V tej chvíli sa celý gumený most a s ním aj silný hrad Sokol so strašným rachotom prepadli.

Od tých čias ostala na úpäti kopca Sokol obrovská priepasť a nikto už nikdy nad Medzibrodom hrad nepostavil. Kedysi sa tu vraj zatúlal jeden pastier a keď ho ráno našli, celý vydesený im rozprával o podivných hlasoch, náreku, bezhlavom kňazovi a štyroch miništrantoch, ktorí tam vraj slúžili polnočnú omšu.